

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 50 (417)

Fredagen den 13 december 1895.

8:de årg.

Prenumerationspris pr år: Idun ensam ..... kr. 5.— Iduns Modet., fjortondagsuppl. » 5:— Iduns Modet., månadsuppl. .... » 3:— Barngarderoben..... » 3:—		Byrå: Klara södra kyrkog. 16, 1 tr. Allm. telef. 61 47. Prenumeration sker å alla post- anstalter i riket.	Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffast säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.	Utgifningstid: hvarje helgiri fredag. Lösnummerpris 15 öre (lösnr endast för kompletteringar.)	Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.
---	--	---	--	---	---

Eleonora Duse.

Vår hufvudstad kommer inom de närmaste dagarne att gästas af en af den samtida dramatiska konstens storheter, af Ristoris efterträdarska som Italiens erkänt främsta skådespelerska och Sarah Bernhards rival om hedersplatsen bland moderna sceniska konstnärinnor.

Det är från början af 1880-talet, Eleonora Duse kan räkna sin storhetstid, men redan innan dess var hon en omtyckt och applåderad skådespelerska. Hon föddes 1859 den 3 oktober i Vigevano, båda hennes föräldrar voro skådespelare, och från sin tidigaste barndom fick hon följa med det kringresande sällskap, där de voro anställda. Det finns i Italien inga teatertrupper med fast och stadig uppehållsort, äfven de främsta teatrar växla oupphörligt sällskap. Lilla signorina Duse växte upp mellan kulliserna och blef redan som barn hemma på tiljan. Vid den trupp, hvars chef var den ansedde skådespelaren Cesare Rossi (ej att förblanda med den äfven af den svenska publiken kände Ernesto Rossi), blef hon tidigt en mycket använd skådespelerska, erhöi en utmärkt scenisk utbildning och fick pröfva sina krafter på de mest olikartade uppgifter. Största lycka gjorde hon i unga naiva, glada flickroller — en af dessa roller från hennes första ungdom spelar hon ännu med förkärlek, titelrollen i Goldonis lustspel »La locandiera». Men också i sorgespelet blef hon högt värderad, och en vacker dag befann hon sig upphöjd till truppens primadonna. Det var sedan hon i Turin väckt sensation genom sin Froufrou. Då hon sedan i Rom spelat »La femme de Claude», var hennes

rykte i hemlandet befäst. Hon bildade nu ett eget sällskap, som hon valde med mycken noggrannhet, uppträdde i Italiens olika städer och gaf sig därefter ut på turné. Hon har inom ett årtionde uppträdt i Spanien, Portugal, Egypten, Norra och Södra Amerika, Tyskland, England och Ryssland.

I hennes konstnärliga verksamhet ligger hennes historia — hon hör till de konstnärer, som ej vilja, att deras person och deras privatlif skola läggas inför ofentligheten. Hon har aldrig låtit sig interviewas och aldrig mottagit någon tidningsreporter. Man har af henne yttrandet: »Jag tillhör ej offentligheten längre än från klockan sju till tio på kvällen — den öfriga delen af dagen har jag rättighet att få vara i fred.» Hvad man emellertid vet om hennes privatförhållanden är, att hon år 1880 gifte sig med skådespelaren Tebaldo Checchi och att äktenskapet snart upplöstes. Vid deras första sydamerikanska turné stannade mannen i Buenos Ayres, där han sedan blifvit konsul. Sin enda dotter lär signora Duse uppfostra i Dresden helt och hållet utanför allt hvad teaterlif heter.

Det enda, tidningarna ha att meddela om signorans privatlif, är för öfrigt, dels att hon arbetar mycket med att instruera sitt sällskap — hon lär vara en utmärkt lärarinna — dels att hon är svag och ofta sjuk, och att hon med det snaraste ämnar återkalleligen lämna scenen. Detta sistnämnda har så många olika gånger blifvit förkunnadt, att man numera ej tar notisen på allvar.

Barfotad måste man gå emot högmodet för att bekämpa det.

S:ta Brigitta.

Det var i moderna franska paradorer, Duse först visade sin storhet, som Dumas fils', Sardous, Meilhac-Halévy's hjältinnor: Froufrou, prinsessan af Bagdad, Claudes hustru. Senare har hon ock spelat Cameliadamen, Odette, Francillon, Fedora, grefvinna Clotilde i »Fernande» och i en helt annan genre den glada lilla Cyprienne i »Låt oss skiljas!» Vid sidan af dylika roller har hon spelat Shakespeare — särskildt nämnas Julia och främst Kleopatra bland hennes shakespeare-roller. Hon har spelat Ibsen: Dockhemmets Nora tillhör hennes fasta turnérepertoar — likaså Sudermanns Magda i »Hemmet». Sina roller i italienska skådespel har hon i allmänhet ej fört med sig till utlandet — med undantag likväl för Santuzzas roll i Vergas »Cavalleria rusticana» och Goldonis Mirandolina i »La locandiera».

Omdömena om hennes olika skapelser ha varit ganska växlande, liksom yttrandena om hennes konst i allmänhet varierat — i högre grad kanske än om någon annan samtida storhet. Hon tyckes gifva uttryck för sorgen och själslitningarna med mera intensitet än för glädjen och friskheten. Det har blifvit sagt, att det är »de tunga rollerna», som ligga hennes hjärta närmast. Den som fällt detta uttryck (Laura Marholm i sin studie öfver Eleonora Duse i »Das Buch der Frauen») tillägger: Hennes konst är »den stora konst, som först är hemma, där lifvets alla stora frågor: hvarifrån, hvarför, hvarthän begynna». Innan hon ännu spelat Ibsen, yttrade någon, att hon spelade Sardou med ibsens psykologi. Konsten att fördjupa författarens framställning tycks vara hennes största gåfva, att göra den figur, han tecknat, individuellt levande. En essayist påstår, att »Duse spelar icke sig själf, hon spelar skaldens gestalt,» och försäkrar att hon har lika många individualiteter som roller. Andra påstå tvärt om, att hon med största suveränitet, lika hänsynslöst som genialiskt, transponerar rollerna efter sin egen naturell, liksom hon lämpat dem efter sina fysiska resurser: »alla hennes roller, det är hon själf,» hon låter sina åskådare få en inblick i »hennes egen själs värld, hennes egen lifsuppfattning, den oändligt nyanserade kvinnans värld.»

Hur som helst, så, äro alla ense om, att hennes prestationer äro något utan all jämförelse just genom intensiteten, den personliga karaktären i hennes framställning. Hennes konst är allt annat än en virtuoskonst, hon söker ej effekter, hon söker verka genom uppfattningens klarhet och djup, genom omedelbarhet och genom innerligheten i uttrycket.

Innerlighet är det ord, som oftast nämnes på tal om Eleonora Duses konstnärsskap, sådant det framträder i hennes bästa uppgifter. Man har framhållit henne som den mest moderna af den samtida scenens storheter, därför att hon framställer den samtida kvinnans själslif med större intensitet än någon annan, med oändligt fina nyanser och med en äkthet i känslan, som är betagande. Den ofvan nämnda författarinnan yttrar de orden: »Aldrig har kvinnan blifvit mera kvinnligt framställd än af Eleonora Duse.»

Laura Marholm tecknar hennes yttre i följande ord:

»En mager gestalt utan yppighet och likväl af ett ovanligt behag, ett förgrämdt ansikte

med en charme af smärtsam skönhet, icke ung och blomstrande och ändå i besittning af en blek trollmakt, kvinnan på 30 år som lefvat och lidit och vet att lifvet är lidande, en kvinna utan segervisshet, men likväl full af makt, ett lugnt, dämpadt väsen och en spröd stämma — det är Eleonora Duse, så som hon visade sig i de roller, hon diktat åt sig i moderna parastycken.»

Uttrycket att hon diktat sina roller åt sig förefaller mycket träffande.

En tysk författare, som skildrade hennes uppträdande i Wien, skref: »Jag vet inte, hur hon ser ut. Orden vacker eller ful ha ej någon tillämpning på henne. Hennes kropp är ingenting annat än det växlande underlaget för hennes växlande stämningar.»

Också i förmågan att lämpa sitt yttre efter sina olika roller står hon högt. Hennes Kleopatra leder oupphörligt tanken till gammal-egyptiska bilder. Hennes Santuzza i Vergas bondedram är en genuin bondkvinna med ett blekt, utmagradt ansikte, grofva och kantiga rörelser, hon kommer in med släpande steg, med en gång som är karaktäristisk för italienska kvinnor som arbeta strängt. Och hennes Locandiera är en yster, lefnadsglad ung flicka med ett skälmskt ansikte med breda kinder, en segerstolt flicka, som vaggas med höfterna, belåten öfver att höra sin sidenkjol rassla.

Äfven hennes sätt att kläda sig har väckt uppmärksamhet. Ingen extravagans, inga excentriciteter à la Sarah. Hufvudsaken för henne tycks vara att vara så klädd, att hon behåller full frihet öfver sina rörelser. En af hennes beundrarinnor påstår, att signora Duse »uppfunnit den moderna damkjolens poesi».

* * *

Jag behöfver väl ej nu påpeka, att det är uteslutande andras åsikter och yttranden om signora Duse, jag återgifver. * Det återstår för oss, stockholmare, att se henne och bilda vår egen mening. Det har ock blifvit sagt, att hennes hela uppfattning af sin konst och sina roller är så fri från allt sökande efter en ögonblicklig effekt, att åskådaren ej alltid i första draget blir »tagen» af det han ser — hennes individuellt psykologiska finmåleri lär ofta nog vara mera för eftertanken än för den ögonblickliga känslan. Hennes Nora till exempel är helt och hållet byggd på slutscenen, det föregående är allt igenom en förberedelse till slutuppgörelsen, och först då denna kommer, inser åskådaren klart, hvarför Nora varit sådan hon varit under hela stycket.

Man har ock sagt, att signora Duses konst måste lida af hennes upprepade turnéer, af det ständiga uppträdandet inför främlingar, som ofta nog ej förstå hennes och hennes medspelandes språk — den måste lida, just därför att den är så enkel, så innerlig och djup. Frågan är om en turnédiva i längden kan blifva annat än virtuos, då hon år efter år rastlöst flackar från stad till stad och öfver allt spelar samma och åter samma roller om och om igen.

Georg Nordensvan.

* En liten uppsats om henne, som jag ock vill hänvisa till, finns i L. Josephsons »Studier och kritiker», häft. 2.

I Runebergs hem.

Hän genom en finnskog, där ofta i snåren
Den hungriga vargen om våntrarne
vankar,
Där gick jag allena en soldag om våren
I drömmande tankar.

Med rensel på rygg jag marscherade glad
Till Porwo, till Borgå, till Runebergs stad.

Så lifligt det ännu är fäst i mitt minne,
Hur hem som jag mötte mig tog i beskädan.
Jag var ju en främling, ty jag är ej finne,
Men älskar hear sådan.

Jag gick som turist, och min marsch var
befalld

Till hemmet, som ägts af vår käraste skald.

När solen vid middag stod högst på azuren
Jag framkom; och snart hvilad ut dessförinnan,
Jag ringde på klockan, som satt i tamburen,
Och strax kom värdinnan.

Helt hastigt befriad från rensel och rem,
Jag kände mig hemma — i Runebergs hem.

Och uppörmåd vid minnen från tider, som
farit,

Vid minnen från kriget, af mästar'n beskrifvet,
I salen jag trädde, som hade han varit
Där ännu i lifvet.

Men växterna lefde, hoarmed han beprydt
Det hem, som, fast gammalt, för mig var
så nytt.

Där sågs i ett rum, på den gamla pulpeten,
Bland skrifttyg två näfversnuddosor så bruna:
Här, tänkte jag, här har han suttit, poeten,
Och diktat sin runa.

Här skref han med krokpennan, fin som en
nål,

Om Sandels, om Döbeln och om fänrik Stål.

Jag såg manuskripten. Den vårdade stilen
Gaf skönhet åt arken, trots ändringar långa.
En tanke jag fick, han kom snabb såsom
pilen,

En tanke bland många:
Hvem har väl förut ibland skalder i Nord
Så mäterligt klädt sina tankar i ord!

Ett bokrum ock fanns, där man mötte den
lärde,

Se'n snillet man träffat i diktargemaket;
Här syntes en massa volymer af värde
Från golfvet till taket.

Af gamla bekanta jag såg, ibland fler',
Bengt Lidner, Franzén och Esaias Tegnér.

Man lätt kunnat tro, att han tjänat i hären,
Då samfäldt vi nu in i jaktrummet trängde,
Där sablar och värjor bland flintlåsgevären
Och kruthornen hängde.

Snart ur min förvåning värdinnan mig bragt:
»Professorns förnämaste nöje var jakt.»

Med vörndnad sin hand om ett dörvred hon lade

*Och rörde mig snart i den vekaste strängen:
»Här dog herr professorn,» med andakt hon sade,*

»Och där har ni sängen.

*Den näsduk och bok, som på stolen ni ser,
Han själf lagt ifrån sig; de röras ej mer.»*

*Nu kändes det, liksom vi stått vid den båren,
Där allt mot det mistade ingenting gäller.
Jag såg knappast bädden för skymmande tåren —*

Och hon icke heller.

*Så vardt han begråten af mången i Nord,
Den dag de förstummats, hans lyra, hans ord.*

*Min blick på hvar tingest sig nyfiket sänkte.
En lystnad, en åtrå jag tyckte mig känna.
Jag frambar en bön, och värdinnan mig skänkte
En Runebergs penna. — — —
Jag vet icke, hvarför min sång ljuder soag,
Den skrefs dock med Runebergs penna i dag.*

Gustaf Lyckow.

Släktkärlek.

Nånga af mina läsarinnor hafva nog i några gamla familjer sett biblar framtagna vid högtidliga tillfällen, biblar, på hvilkas första blad namnen på familjens alla medlemmar till flere led tillbaka voro vackert präntade. De väcka så höga och djupa minnen, dessa pergamentlika blad med sina till en del urblekta namn och årtal. Det är en hel släkts historia i korta drag, egentligen blott födelseår, tiden för ingångna giften och dödsår, men det kärleksfulla minnet ifyller så lätt de korta anteckningarna, och så få de fullt lif. Det är ett vackert bruk, detta, att i böckernas bok gömma in hjärtats och minnets heliga relikier.

Där verklig släktkärlek finns, där finnas äfven enhet och styrka, vörndnad för ålderdomen och en varm kärleksfull omvårdnad af de unga, och detta allt tillsammans skapar ett harmoniskt förhållande, som utgör familjens lycka. De hålla ihop i lust och nöd, den enas glädje är den andras, och träffar sorgen en medlem personligen, så beröres äfven de andra djupt däraf och därför blir också den gifna trösten stor och hjärtevarm. Denna solidariska känsla utgör en familjs styrka och andliga kapital, och den växer slutligen till en tradition, »en för alla och alla för en». Det är sällsynt att, där denna vackra tradition finns, se en familj, eller ens en medlem af densamma fullkomligt gå under, vare sig moraliskt eller ekonomiskt.

Hvad är det som utgör grunden till detta lyckliga förhållande, denna hemlighetsfullt enande och bindande kraft? Jo, alla känna sig utgångna från samma stam eller i kärlek inympade på densamma. Alla äga de gemensamma minnen, som blifvit dem ljufva att gömma, alla hafva de gemensamma skyldigheter och intressen. Alltså samma nedärfda grund som för fosterlandskärleken!

Där dylika förhållanden äro rådande inom familjen och släkten, där kan man vara ganska viss på, att ungdomen fostras i dygd och allvar och växer upp till goda, nyttiga

medborgare, hvilka från sin tidigaste barn-dom inlärt kärlek till rätt och sanning och fosterland.

Tyvärr ser man många familjer, i hvilka släktkärleken tyckes vara ett okänt ord, och där split och osämja ständigt äro rådande. Den ena går hit, den andra dit, utan något egentligt och gemensamt mål. En viss brutal åskådning i fråga om familjeband är där härskande och det egna »jaget» spelar alltid första rollen. Den enande och samlande kärlek och omvårdnad, hvilken bör sammanhålla och skydda släktens grenar, isynnerhet de svagaste, fattas, och därför ser man också ofta, att stormen splittrar och förintar både grenarne och den snart uttorkade stammen. Det är, måhända oanadt, en kosmopolitisk anda som råder i dylika familjer, och därför blåsa också kalla, främmande vindar in och jaga bort all gammal tradition och värmande harmoni.

Men vi vända oss med ledsnad från alla dessa, hvilka ej förstå eller vilja känna släktkärlekens mäktiga och, låtom oss säga det, nyttiga inflytande på såväl lynne som karaktär, för att ännu en gång värma oss vid den hemtrefliga brasa, som ännu lyckligtvis ofta tändes i våra svenska hem af just den kärleken.

* * *

Jag ber endast att få i korta drag berättat ett af mina fagreste julminnen från ungdomsåren.

Genom min gamla vörndnadsvärda moder hade jag som halfvuxen gosse blifvit införd i brukspatron R:s familj och åtnöt där stor välvilja. Brukspatronen och hans fru voro bägge åldriga, nära åttioåriga, med silfverhvitt hår, men friska och glada, med ännu röda kinder och lifliga ögon. Han ägde ett par stora järnbruk i Vestmanland, eget hus på Söder med en präktig trädgård, samt var dessutom styrelseledamot i järnkontoret samt en af Stockholms »femtio äldste». Omkring det åldriga paret som kring ett par patriarker samlade sig icke blott en skara vuxna barn, söner och döttrar samt deras barn, utan ock en stor mängd aflägsna släktingar, däribland många i små omständigheter med sina barn, och alla blevo lika kärleksfullt omhuldade af de gamla.

Juldagen gaf brukspatronen alltid middag för hela släkten, stora och små, och denna omfattade nära hundra personer. I den stora panelade salen skimrade ljusen i kronorna och vaxstaplarna i de två väldiga julgranarna. Borden dignade under den vanliga julmaten och juldryckerna, och middagen intogs under stoffri glädje.

När den var avslutad, började »den stora mottagningen», som det kallades. Brukspatronen och brukspatronessan slo sig ned sida vid sida i salongen, och nu fick hvar och en komma fram och anförtro dem sina bekymmer och angelägenheter, och för alla hade de råd och hjälp, milda varningar och uppmuntran.

Vackert var det att se barnen ordnade i ring kring de gamla. Barnen blickade så förtroendefullt in i de kära ögonen. De fingo redogöra för sina framsteg, berättat sina små motigheter och säga hvad de ämnade blifva med tiden. De fingo beröm för sin hurtighet och klarheten i sina svar.

Det hela utgjorde en vacker bild af gammalt svenskt familjelif, där släktkärleken

och vörndnaden samla alla kring den åldriga stammen.

Och hvad här den gamle på den högtidliga juldagsfesten lofvade, det hölls också, fast som järnet i hans grufvor.

Så tråddes dansen med lif och lust till kl. 7, hvarefter en enkel tesupé intogs, och så slutade den glada julfesten med att den äldsta i den vida barnaringen läste en vacker julpsalm.

Den gamle vörndnadsvärde brukspatronen och hans ädla maka hvilade länge sedan i jorden, men det goda utsäde de sät, den släktkärlek, hvarmed de enade alla inbördes, den lefver ännu och skall vara, så länge minnet lefver.

Den sanna släktkärleken och den sanna fosterlandskärleken äro den ena en följd af den andra, och förenade utgöra de ett helt, som skapar ett lyckligt familjelif och goda medborgare.

Adolf Hellander.

Den bästa julgåfva åt de unga.

Då nu julen, som ju framför allt är en ungdomens högtid, står så nära för dörren, vilja vi erinra alla föräldrar och för öfrigt enhvar, som med en gåfva önskar glädja någon af de unga — det må vara en gosse eller en flicka — om en julklapp, hvilken helt visst mer än de flesta andra skulle medföra glädje, nytta och varaktig fågnad. Vi syfta härmed på ett prenumerationskvitto för det kommande året på tidningen »Kamraten», hvilken utan jämförelse står främst bland nordens ungdomsblad, lika mycket i de vuxnes erkännande som i de unga läsarnes eget tycke. En julbok kan visst vara bra, men den är snart utläst och lägges sedan undan att glömmas. »Kamraten» kommer däremot igen året om, alltid med ny lärdom, ny förströelse, nya uppslag till slöjd, sysselsättningar och lekar. Fosterländsk, frisk och hurtig är han i alla skiften. Vi bedja därför att få fästa våra läsarinners synnerliga uppmärksamhet på den stora annonsen i detta nummers annonsbilaga, som innehåller utförligare upplysningar om hvad Kamraten till det kommande året har att bjuda sina vänner.

Julidyll.

Julen skall inte firas i staden. Icke bor den rätta stämningen inne bland bodar och sorlande skaror, i hyrdt hus. Nej, julen skall hållas i ett hem på landet borta i en skogig afbygd, där vänner vänta, där ungdom samlas. Så har jag drömt i år.

På morgonen har jag stigit upp tidigt med en känsla af lugn glädje, som kan storma hän i jubel, men ännu hvilat i ljus, bidande ro. Jag har packat med möda och svårigheter, och under vägen till bangården har jag ändå måst gå in och köpa så mycket, som jag glömt, att jag har en mängd föremål i fånet i glanska, brokiga omslag. Men jag hinner ned i god tid ändå, tåget har ingen brådska, det röker och gnistor flamma till helt lysande bland rökskyarna, och det stampar som för att hålla sig varmt

Ty det råder en lindrig kyla, just lagom att gifva en känsla af att det är varmt och ombonadt inne. — I kupén är det lifligt nog; samspråk och glänsande blickar ge försmak af en afton i ljus och grandoft och ung fröjd.

Det är redan snö på markerna. Blåhvit skare, med långa och mångaskuggor och glimtar af gul sol; stugorna glimma röda vid vretarnes sida; längs synranden flyter en lång, naggad linie af mörkgrön skog. Så fara vi öfver en ström, där rasslar en smal fåra öppet vatten i midten, annars ligger isen, och den gula frusna vassruggen är skuren. Så ser man just intet mer — fönstret fryser, och det hjälper inte att andas på det längre; vi sätta oss ned och språka, vi som ej känna hvarann, och vi skiljas som vänner, när vi stiga af.

Lona står och väntar på mig, när jag träder ut på stationstrappan. Och gamla Per Erik och jag skaka näfve och önska hvarann god jul, och så packar han in mig väl och stoppar om mig väl och stufvar in mitt myckna resgods, och så bär det af.

Naturligtvis må alla som pärla i guld, säger Per Erik, och unge patron, patrons son, sköt sin första hare i dag morse, och fröken Maj och fröken Helga ha skött allt julbaket, och lilla Sten har hjälpt till med kärvarne, och han, Per Erik själf, måste hämta en hel skjuts med julklappar i går. Namnen klinga mig så känt och kärt i örat, och Per Erik har ett så trohjärtadt tal, att jag brister ut i ett klart skratt, som intet skratt är, utan blott en låt af fröjd öfver, att allt är så julelikt igen.

Och vi äro snart framme. Den klingande bjällran har jagat upp den röda, smidiga ekorren från hans middagskott uppe på Högaby backe; strax nedanför skymtar Sjögårds kyrka med hvita murar och svart hätta, på hvilken gungar en rostig, gnisslande flöjel. Rundt omkring omgifves den af klippta granhäckar, så taga stora fälten vid; ingen grann sol lyser på dem nu, snön tar färg af molnen och blir blå med skiftningar och ränder, och skogarne stå bakom, mörkblåa mot dagern. Nedåt slutta slätterna till sjön, istäcke och hvit snö bär den, strandens hassel rasslar med sina vissna blad-rester, när vi fara förbi. Så uppför backen, där asken står högt på krönet, högt öfver de spensliga, rödlemmade björkarna och de blågröna tallarna, dem mina vänner ortvant i parken. Och nu, när bjällran sjunger sitt klara »vi komma! vi komma!», då hör jag, hur porten slås upp, och jag förnimmer ett sorl af skrattande stämmor. Lona raskar på de sista stegen — och så närpå lyftes jag in ur släden och pålsas af och kramas i famnen på en hjärtlig farbror och en rar tant; och fem, sex pojkar och flickor hurra och stoja och skämta och skutta rundt ikring.

Och man tänker inte alls på att vara värdig och gammal, ungdom glömmes att vara nutidsprydlig och lefnadsmätt eller har aldrig tänkt på det, och glam och glädje lyfta taket upp mot ett sagolikt Himles höjd, och det fradgande, bruna julölet blir en bragebägare för allsköns vilda löften och öfverdådsmättade, äfventyrliga företag.

Vet ni af, att det är julafton i morgon, säger tant Emma med ett löje, som strålar af skälmskhet, ni måste gå till sängs tidigt i dag för att komma — — Hon är öfverröstad, alla munnar be, fordra, hota, skämta och be igen; aldrig får man så ro-

ligt som nu, man skulle kunna vara uppe hur länge som helst . . .

Eftermiddagen och kvällen flyga bort. Men inte som andra dagar. Det är något egendomligt, förvåntansfullt, som gör allt så olikt, orden betyda något annat än vanligt, det är en glans i blickarne, som är osedd förr, osedd sedan sista julen.

Sent omsider måste vi dock köras upp. Vi bo alla på vinden. En mörk, treflig gammal vind med blanka takstolar och djupa skrymslen och tusen gamla saker, trasor och skräp, bylten och kläder, korgar och skrin, kistor och stass; tänk, hvad man har tumlat där många gånger och hittat förundransvärda ting till tablåer och utklädsel, till lekstugor och vålnadsspel. Här gå underliga vägar till kontor och kammare. Men ve den, som i afton klär af sig förrän långt framemot morgon! Det skall hållas många hemliga rådsläpningar i natt, många sammansvärjningar skola ingås, många öfverraskningar planläggas, vi skola inbördes förvåna och förskräcka hvarandra med påhitt och nymodigheter. Hundra järn har man i elden och inga få brännas. Obrytlig tystlåtenhet, dunkla aningar, listiga motanslag korsa hvarandra på den mörka vinden. Gammal hämd får aflopp genom ett lustigt spratt, som skall gälda ett lyckadt skämt från fjoråret. Tänk, hvad man gömt på mycket och samlat på hög!

Tänk så många vandringar i den natten mellan rummen! Tänk hvilka sammanstötningar i den mörka rymden kring de upplysta kamrarne med deras slutna dörrar! Och en vet jag, som har en alldeles särskild sammansvärjning att föreslå en annan, en som har rest hitut som vän och vill fara bort en gång som kärasten far, och han har inte minst trassel att få den ordnad, kan jag tro. Ty det är ju inte allvarets tid, det får bli en sammansvärjning på lek och löje, en jullek i skämt och lustighet, och ringen är bara en leksaksring, och hemligheten är lätt att bära, med doft af pyrola och daggblom i skogen, utan tidens tyngd på sina vingar, som blott bära till fröjd och föra till leenden och inte till tårar. — Och utanför står blå himmel med otaliga stjärnor, som se mot morgondagen med lugn bidan, och mörka ligga skuggor invid längor och stallar, och snön rister på sin spröda klädnad af glimmande skare, när någon vind vågar närma sig dess kalla skönhet.

Och så går julaftonen in, älskling, *vår* första, och det sjunger i alla skogens granar i ottans tidiga timme:

Du lyssnare, nu skall du höra vårt tal och bära det in i ditt sinn!
Nu susar det vind öfver dunge och dal,
våra själar klinga där in.
Nu skulle du lyfta oss in i din sal
och fästa på gren i gyllene ten
månghundrade stjärnors flammande sken!

Nu skall du förnimma vår mäktiga ro
och lyckans flygande flit
att timra och tälja din längtans bo,
när snön faller vilsen och hvit
till fall öfver myrar och mader och mo.
Och på drömmarnes bro trår lätt din sko
med henne, som ung du skänkte din tro.
Lennart Hennings.

Den bästa och elegantaste och därför äfven mest spridda modejournalen här i landet är Iduns Modetidning, hvilken utgifves i tvänne olika upplagor, nämligen *fjortondagsupplagan* med 2 och månadsupplagan med 1 n:r i månaden, den förra till ett årspris af 5 kr., den senare 3 kr.

Iduns läkarartiklar.

(Eftertryck förbjudes.)

VII.

Några ord om uppfödandet af barn under första lefnadsåret.

Af

Med. doktor *Carl Flensburg.*

(Forts. o. slut.)

Då halten af ägghviteämnen i komjölken är mer än dubbelt så stor som kvinnomjölken, tvingas man för att få samma procent här-af i mjölkblandningen att späda komjölken med ungefär lika mycket vatten, en sak, som emellertid har till följd, att fetthalten i mjölkblandningen blir betydligt lägre än den borde vara. Men ej nog härmed, de ägghviteämnen, som förekomma i komjölken, äro betydligt mera svårsmälta än motsvarande beståndsdelar i kvinnomjölken, hvarför erfarenheten lärt oss, att det späda barnets mage under första lefnadsmånaden fordrar en utspädning af komjölken, som är högre än den efter tabellerna beräknade, då däremot barnet längre fram utan svårighet tillgodogör sig komjölken i ringare grad af förtunning. Jag anför här de blandningsförhållanden, hvilka erfarenheten visat vara lämpligast för de olika lefnadsmånaderna.

1 lefnadsveckan	1 del komjölk	3 delar vatten
2-4 lefnadsveckan	1 »	2 » »
2-3 lefnadsmånaden	1 »	1 » »
4-5 »	4 »	3 » »
6-7 »	2 »	1 » »
8-9 »	3 »	1 » »

Sockertillblandning under de 5 första månaderna med 6 rågade teskedar till 1 liter af blandningen; f. o. m. 6 t. o. m. 9 månaden tillsättes endast 4 teskedar på litern.

Efter nionde månadens slut gifves mjölken ospädd.

Till spädning användes vanligt rent dricks-vatten eller också ett afkok på hafre eller korngryn. Detta s. k. hafre- eller kornvatten beredes sålunda: en struken matsked krossade hafre- eller korngryn kokas 15 minuter (ej längre) i en täckt kastrull, hvarefter grynen fränsilas; detta tunna hafrevatten tillblandas komjölken i stället för vanligt vatten och har egenskapen att göra komjölken svårslösliga ägghviteämnen något lättlösligare för det späda barnets magsafter.

För att skydda barnet för de föroreningar och skadliga ämnen af alla slag (damm, bakterier m. m.), hvilka under mjölkningen, förvaringen och transporten tillblandas komjölken, måste dessa före användningen medels kokning dödas och oskadliggöras. Förr brukade man allmänt härför koka mjölken i öppen kastrull; då emellertid mjölken genom detta beredningssätt dels alltför mycket kokade in, dels tämligen snart åter förorenades af damm och annan orenlighet från luften, har man på senare tider ganska allmänt öfvergått till det s. k. Soxhletska förfaringssättet, hvars stora fördel består däruti, att mjölken kokas på själfva diflaskan och genom en isatt bomullspropp skyddas från vidare föroreningar från luften. Den härtill nödvändiga apparaten var till en början ganska dyr och kunde därför ej vinna någon vidsträcktare spridning; genom professor Medins försorg har emellertid den betydligt billigare svenska diflaskapparaten »Baby»* blifvit uppfunnen, och kan densamma ej nog varmt re-

* Säljes på alla apotek.

kommenderas, ifall man är hänvisad till det artificiella uppfödningssättet. För att använda apparaten går man så tillväga: efter lämplig ofvan angifven sockertillsats spädes hela dygnsmängden mjölk i ofvan nämnda förhållanden med hafre- eller annat vatten, hvarefter apparatens 8 flaskor i det närmaste fyllas med mjölkblandningen, tilltappas med rena bomullsproppar och nedsänkas jämte därtill hörande ställning i ett lämpligt, apparaten tillhörigt kokkärl, som är delvis fyllt med vatten. Sedan locket till kastrullen blifvit pålagdt, får vattnet koka under en dryg halftimme, hvarefter flaskorna borttagas och förvaras på ett någorlunda svalt ställe. För hvarje gång barnet skall hafva föda, behöfver man endast ljumma upp mjölken i flaskan till omkring 37 grader, borttaga bomullsproppen och påkränga nappen, hvarefter allt är färdigt till måltiden. En af apparatens många fördelar ligger äfven däruti, att barnets hela dygnsration på en gång tillredes; att den allra största noggrannhet måste iakttagas vid flaskors och blandningskärls rengöring och att napparne för hvarje gång omsorgsfullt böra afsköljas och förvaras liggande i friskt vatten, kan ej nog ofta påpekas. Skulle någon ej vara i tillfälle att anskaffa Babyapparaten i sin helhet, kan man äfven hjälpa sig med att låta flaskorna, försedda med bomullsproppar, få koka i en vanlig kastrull, på hvars botten blifvit lagd en linnetrasa eller dylikt.

En annan blandningsmetod, hvilken vid vissa tillfällen, då den vanliga mjölkblandningen ej fördrages, kan hafva sina stora fördelar, är den s. k. Biedertska gräddblandningen. För att skaffa gräde af lämplig beskaffenhet, ställes 1½ till 2 liter mjölk (helst en blandning från flere olika kor) i ett lågt kärl under högst 2 timmar i kyla, hvarefter 1/8 liter eller något mera gräde afskummas. Med denna gräde till utgångspunkt blandas nu mjölken sålunda:

	Gräde	Vatten	Socker	Mjölk
1 månad	1/8 liter	3/8 liter	3 teskedar	0
2 »	»	»	»	1/16 liter
3 »	»	»	»	1/8 »
4—5 »	»	»	»	1/4 »
6—7 »	»	»	»	3/8 »

Efter sjunde månadens slut öfvergår man till mjölkblandningen, som i förra tabellen är angifven.

Blandningen kokas efter Baby-metoden; en olägenhet med densamma är att gräddblandningen härvid stundom sönderdelas, så att mjölkfettet flyter upp till ytan; lämpligast att använda på landet, där god och närande mjölk direkte kan anskaffas.

Det späda barnet bör erhålla föda hvar tredje timme på dagen och två gånger på natten; endast under första lefnads månaden kan man tillåta, att endast tvänne timmar förflyta mellan måltiderna, då ett friskt barn naturligtvis bör få äta sig fullständigt mätt; vid bröstet skall ett friskt barn dröja ungefär 20 minuter för hvarje gång. Ett halft skålpund i veckan bör barnet öka, åtminstone under första halfåret.

Då barnet hunnit en ålder af 10 månader, bör detsamma afvänjas och på samma gång börja med annan föda. Före denna tid bör man hafva till regel att icke gifva barnet någon annan föda än mjölk; denna blir äfven efter afvänjningen barnets hufvudnäring och gifves under återstående del af första lefnadsåret till alla mål på dagen — nattmålen böra nu aflysas — utom ett, det s. k. hufvudmålet. Till detta mål bör barnet erhålla fast föda, såsom finskrapadt och rostadt kalf- eller oxkött, frikadeller af kalf eller höns, kokt fisk i spad, löskokta ägg, buljong, äggmjölk, skorpvälling, hafre-

välling, maizena-välling m. m. Den mjölk, som vid de andra målen användes, bör fortfarande kokas efter Baby-metoden, men nappen bör borttagas och barnen vänja sig att äta ur sked eller dricka ur glas eller bägare.

Utrymmet tillåter mig ej att längre här orda om hvad jag gjort till föremål för denna min uppsats, och i den förhoppning, att jag med dessa rader varit Iduns läsarinna och deras små älsklingar till någon ringa nytta, nedlägger jag för denna gång pennan.

Iduns julnummer

— n:r 51 i den löpande årgången — expedieras redan i början af nästa vecka till samtliga prenumeranter.

Det skönas betydelse.

En serie uppsatser för Idun, bearbetade efter utländsk källa af H. F.

VII.

Det sköna gent emot det fula.

(Sista artikeln.)

Om våra naturer vore rätt stämde, skulle det i sanning vara omöjligt för oss att finna någon skönhetsharmonik midt ibland de förskräckliga dissonanserna omkring oss. Men vi äro alla ofullkomliga instrument; vi sakna fantasi. Ifall vår känslighet verkligen vore så fin, som vi ibland inbilla oss, skulle det icke gifvas någon ro, någon trefnad för oss, under det sådan förnedring och uselhet härskade nära nog intill dörrarna af våra hem. Det kan befaras att mången nöjer sig med »en dåres paradis» och med flit skyddar sin ömtåliga känslighet för verklighetens hårda sanningar, men huru vi än må utestänga dessa, kunna vi icke bedraga den lagen i vår natur, hvarigenom likgiltighet för andras kraf gör, att vår känslighet alltigenom skadas. Vi kunna aldrig fullt öppna våra ögon för de sköna lärdomarna i naturens bok, under det våra hjärtan äro kalla för behofven hos dessa våra medmänniskor, som måste umbära allt hvad naturen har att skänka af fröjd och hälsa. Vi skola aldrig fullt kunna njuta af våra taflor och poem, förrän vi smakat nöjet af att i en annan själ uppväcka en besläktad glädje öfver deras skönhet. Vi skola aldrig känna oss rätt tacksamma öfver trefnaden, harmonien och friden i våra hem, förrän vi iakttagit, hvilken verkan de åstadkommit på dem, för hvilka otrefnad, bråk och oreda blifvit liksom ett naturligt element. Vi skola heller aldrig tillräckligt vinnlägga oss om vår klädsel och vårt sätt, förrän vi bland våra fattigare systrar sökt att införa ordentlighet och hyfsning.

Ju ömtåligare vår skönhetskänsla är, dess plågsammare blir det utan tvifvel att komma i beröring med nöd och brist, men plågan öfvervinnes snart af den rena glädjen att för andra uppenbara något om Guds skönhet och sanning i världen.

Många män och kvinnor börja, gudskelof, vakna till insikt om denna bjudande plikt och erfara den upplifvande belöningen af att handla därefter i trots af alla nedslående svårigheter och misräkningar, som åtfölja dylika bemödanden. Det finnes tillräckligt många sådana ädla exempel för att mana oss till efterföljd. Det är ju icke hvar och en gifvet att sätta i gång stora rörelser, utarbeta vidtgående sociala

reformer och ägna hela sitt lif åt vården af sjuka, sorgsna eller fallna människor. Men något kunna vi, hvar och en, göra, och det blir till vår egen skada, om vi lämna det ogjort. Vi kunna alla hafva åtminstone en vän bland dessa, för hvilka lifvet synes svårt och dystert i jämförelse med vårt eget, och vi kunna på mångt obetydligt, men verksamt sätt, skänka glädje och tröst åt denna sorgligare lott.

I sitt »Bref till unga flickor», som jag önskar alla kände till, säger Ruskin: »Tjäna de fattiga, men för allt i världen, era små markattor, predika inte för dem! De äro troligtvis, utan att det ringaste veta det själfva, femtio gånger bättre kristna än ni, och om någon skall predika, så låt dem göra det. Blif vänner med dem, om de äro hyggliga, så som ni skulle blifva det med andra människor, som ni tycka om; känn med dem, arbeta med dem och om ni icke till sist äro säkra på, att det är ett ömsesidigt nöje för er att träffas, så håll er borta. Hvad materiel hjälp beträffar, så öfverlämna den saken åt äldre och klokare personer och nöj er, liksom de athenska flickorna i skyddsgudinnans procession, med äran att få bära korgar.»

Detta är ett klokt råd: att lämna den materiella delen af barmhärtigheten, d. v. s. penningutdelning, åt äldre hufvuden att organisera. Men gif akt på, hur Ruskin gör till hufvudsaken i en ung flickas vård om de fattiga, att hon känner deltagande för dem, gråter med dem, som gråta, och gläder sig med dem, som äro glada, och genom sin inbillningskraft sätter sig in i en annans ställning. Nu finns det hos en god flicknatur sådan takt och finkänslighet vid närmandet af andra naturer och hos ungdomen i allmänhet en böjlighet, som gör en ung flicka särskildt lämplig för detta slags tjänst. Om en sådan flicka äfven är begåfvad med ett sant skönhetssinne och en känslig smak, skall deltagandet för hennes fattiga vänner göra det osköna och dystra i deras lif helt enkelt outhärdligt för henne, och hon skall ej gifva sig någon ro, förrän hon infört däri mera ordning, trefnad och skönhet.

Man har sagt, att den är en mänsklighetens välgörare, som får två grässtrån att växa där förut endast ett vuxit. Hvad skall man då säga om henne, som bringar till lif det lilla frö af skönhetskänsla, som ligger slumrande hos hvarje natur, om än aldrig så rå och hård, och kommer det att bära vederkvickande frukter för hjärtan och hem.

Det är just detta slag af stilla, nästan omärkligt arbete, som en ung flicka kan utföra, utan att åsidosätta sina öfriga plikter eller på något sätt göra sig bemärkt. Hon kan t. ex. visa sin belåtenhet öfver ett rum, rengjort till hennes ära, hon kan införa odlandet af krukväxter, undervisa och hjälpa till med att göra ändamålsenliga och prydliga kläder, använda sin vackra röst till att läsa högt och sjunga samt låta människor, som föra en glädjelös tillvaro, få del af berättelser, poesi och sånger. Ja, det finns tusen sätt hvar på hvar och en efter anlag och förmåga kan söka och finna utvägar att tjäna.

Jag undrar om någon af mina läsarinna hört talas om det engelska »Kyrle Society» och det ädla arbete det utför. Dess ändamål är att »bringa skönhet hem till folket», och dess motto: »till det yttersta af min förmåga». Dess hufvudsakliga verksamhet består i att dekorera sjukhus, föreningar, samlingsrum och dylika ställen, som användas af de fattiga i London; att förskaffa och planera öppna platser, att dela ut växter och blommor bland de fattiga och ställa till frikonserter, att sprida

rekommenderas såsom de bästa och tillförlitligaste preparat för tändernas och munnsrensning. Säljas hos de flesta bok- och parfymhandlande i riket samt i parti med hög rabatt hos Carl G. Leth, Drottningatan 44 Stockholm, samt hos tandläkare C. O. Koch, Linköping.

Juvelerare
K. ANDERSON
1 Jakobstorg 1

Ringar,
Broscher,

Armband,
Kedjearmband,

Kedjor,
Nålar,

Silfverarbeten,
Bordsilfver.

Modernast!
Solidast!
Billigast!

Ref besvaras omgående.

tandpasta Floriline,
muntinktur Odontofyl
och patent Tandborstar

literatur till sjukhus, bibliotek etc. Allt detta arbete är fullkomligt frivilligt, och såväl yrkesartister som amatörer lämna sin medverkan till de musikaliska och artistiska afdelningarna.

Jag önskar hvarje ung flicka ville inse nyttan för andra och förmånen för henne själf af att hjälpa till på något af de många sätt, som här blifvit nämnda, för att »bringa skönhet hem till folket». Hvar och en har något att erbjuda, blott hon vill.

Om mina läsarinnor älska skönhet, som jag tror att alla goda kvinnor instinktmässigt göra, så skulle jag vilja bedja dem att göra det klokt och rätt; att insupa däraf så mycket de kunna från natur, konst och literatur, att låta sitt hem och sitt eget yttre vittna därom, men ej låta sig nöja härmed, utan komma ihåg, att liksom vi äta för att lefva, men icke lefva för att äta, så äga icke våra själar och sinnen förmågan att absorbera skönhet blott för att tillfredsställa sig själfva, utan för att kunna omsätta den i ett välgörande inflytande på omgifningen.

Literatur och konst.

I bokhandeln hafva i dagarna följande arbeten utkommit:

På P. A. Norstedts & söners förlag:

Teckningar ur svenska adelns familjelif i gamla tider af *Ellen Fries*. — Innehåller förträffliga och väl skrifna kulturskildringar, särdeles lämpliga för familjeläsning.

Fredrika Bremer, biografisk studie af *S. L.—d Adlersparre* och *Sigrid Leijonhufvud*, häft I. — Föreliggande biografi torde vara af synnerligt stort intresse, då den ju gäller en af vårt århundrades mest framstående kvinnor i vårt land och skrifvits, åtminstone till hufvudsaklig del, af en äfvenledes särdeles märklig kvinna, som ståt föremålet för biografien mycket nära. — Till detta liksom till föregående arbete torde vi vid annat tillfälle närmare återkomma.

Husmoderns almanacka, bestående af datovisare, hvars blad innehålla förslag till matsedlar för hvarje middag, äfvensom en hel del andra nyttiga anvisningar för husmodern. Det hela är utarbetadt af fröken *Lotten Lagerstedt*.

På *Hugo Gebers* förlag:

Gamla näset, roman af *Laura Fitinghoff*. — Lifligt och känsligt skrifven, kommer nog denna roman att vinna många beundrarinnor, särskildt bland det yngre släktet.

(Forts. i bilagan.)

Ur notisboken.

Sjuksköterskornas pensionsfråga. För behandling af frågan om bildande af en pensionsfond för sjuksköterskor hölls här om dagen ett sammanträde å Fredrika Bremerförbundets byrå under ordförandeskap af generalmajor O. M. Björnstjerna. Redogörelse lämnades för frågans uppkomst och utveckling. På grund af upprepade framställningar från sköterskornas egen krets hade en del för sjuksköterskans ställning och verksamhet intresserade personer under årets lopp sammanträdtt några gånger för att söka utreda, huru man skulle kunna få till stånd en pensionskassa för dem. Det var gifvet att ett hufvudvillkor för att kassan skulle kunna fylla det afsedda ändamålet, betryggandet af sköterskornas ålderdom, vore en ganska betydlig grundfond. Om endast sköterskornas egna insättningar i kassan toges med i beräkningen, skulle pensionerna bli allt för obetydliga för att ens utgöra ett något så när afsevärdt bidrag till deras nödtorftiga utkomst. En fond måste därför åstadkommas genom frivilliga gåfvor, och man lyckades därför intressera flere framstående läkare och andra inflytelserika personer.

Vid sammanträdet gällde det nu att enas om de allmänna bestämmelser, som skulle läggas till grund för blifvande stadgar, samt företaga val dels af en förvaltningskomité och dels af en komité för utarbetande af förslag till stadgar. Till medlemmar i den förstnämnda utsågos: prof.

J. Wærn, doktorerna J. E. Bergvall och C. Flensburg, apotekare K. Ljungberg, fruarna Lotten Edholm och Elise Odelberg samt fröken Sigrid Ulrich.

I komitén för utarbetande af stadgar invaldes: prof. J. Vising, dr F. Warfvinge, prof. P. G. Rosén, revisionssekreterare H. Rohtlieb, fru E. Ankarsvärd samt fröknarna F. von Otter och M. Leijonhufvud.

Enligt redogörelse uppgingo de insamlade medlen i närvarande stund till 9,887 kr. Bidragen hade inkommit från följande orter: Stockholm 4,140 kr., Sundsvall 4,000 kr., Gefle 616 kr., Östersund 110 kr., sele lappmark 74 kr., Köping 125 kr., Falköping 85 kr., Vexjö 60 kr., Ljungby 44 kr., Karlskrona 65 kr. och landsorten i öfrigt 568 kr.

Föreningen för gift kvinnas eganderätt hade sammanträde den 2 dennes. Därvid meddelades af styrelsen, att under de senaste månaderna underhandlingar pågått mellan föreningens styrelse och Fredrika Bremerförbundet om Föreningens för gift kvinnas eganderätt uppgående i Fredrika Bremerförbundet. Ett preliminärt förslag i denna riktning hade uppgjorts och föredrogs.

Detta förslag innehöll, att inom Fredrika Bremerförbundet skulle tillsättas en särskild komité, som skulle ha till uppgift att arbeta för att på lagstiftningens väg och genom inverkan på den allmänna meningen dels gift kvinnas rätt att råda öfver egendom tryggas och vidgas, dels i öfrigt främjas sådana åtgärder, som kunna bidra till höja kvinnans ställning i samhället. Föreningen för gift kvinnas eganderätt skulle öfverlämna sin fond till Fredrika Bremerförbundet, med det villkor, att den utslutande användes till att främja den nämnda komiténs arbeten. Komiténs sex ledamöter skulle första gången väljas för en tid af 5 år, halfva antalet af Föreningens för gift kvinnas eganderätt styrelse, andra halfvan antalet af Fredrika Bremerförbundet.

Sedan de olika punkterna i detta förslag diskuterats, beslöt föreningen att antaga förslaget.

Fröken Anna Lovisa Svensson, som i egenkap af medhjälparinna troget bistod stiftarinnan af Hemmet för tjänstflickor, fröken Lina Nordvall, och efter hennes död förestått nämnda hem, på hvilken post hon nitiskt verkat, har i fredags affidit i en ålder af nära 41 år. Hon var född i Värmland. Hon sörjes närmast af föräldrar och syskon.

Vid fröken Hulda Lundins slöjdkurs härstädes för utbildandet af handarbetslärarinnor ägde avslutning rum sistlidne torsdag. I kursen hafva 33 elever deltagit. Nästa kurs börjar enligt annons i dagens nummer den 6 nästkommande februari. För fröken Lundin hade de af hennes elever, som nyss avslutat sin kurs, anordnat ett samkväm i hushållsskolans lokal vid Västra Trädgårdsgatan. Festen var på samma gång en »Viktor Rydbergs-afton». Fröken Anna Lindström tolkade skaldens betydelse såsom ungdomens uppfostrare, hvarjämte förekom uppläsning af hans dikter samt musik. Festen avslutades med supé och präglades af den angenämaste stämning.

Teater och musik.

Första Duse-föreställningen äger rum instundande måndag, då »Cameliadamen» uppföres med madame Eleonora Duse i titelrollen. Den andra föreställningen, då Sudermanns »Hemmet» (Casa paterna) gifves, är utsatt till onsdagen den 18 och den tredje, med »Cavalleria rusticana» och »La locandiera» på programmet, till fredagen den 20 dennes.

Matinén å Dramatiska teatern till förmån för »Svenska teaterförbundet» i söndags var ej så talrikt besökt, som det goda ändamålet låtit önska. Den lilla enaktaren af *José Echegaray*, »Med samma vapen», som inleddes programmet, såges vara den celebre författarens förtlingsarbete och kan som sådant ju äga sitt intresse, ehuru det ej i någon högre grad röjer de eminenta egenskaper, som sedan gjort den spanske diktaren så högt uppbornen. Det hade ej heller eldat de medspe-

lande till några synnerligen medryckande prestationer: hyggligt rutinarbete är det högsta betyg vi kunna gifva såväl fru *Seelig-Lundberg* som hrr *Skånberg* och *Hartman* för söndagens framställning.

Den härpå följande konsertafdelningen var af betydligt mera fägnande art. Fröken *Sidners* vackra romansång och hr *Lundqvists* mäterligt föredragna folkvisor väckte lika entusiastiskt bifall.

Som avslutning gafs det förut kända roliga lilla lustspelet »I köket», hvilket ej förfelade att framkalla den lifigaste munterhet, och där särskildt det dråpliga paret: kusken, hr *Hamrin* — kokerskan, fröken *Ahlander*, hemförde priset.

Vasateatern. En fulltalig publik, bland hvilken märktes eliten af hufvudstadens literärt utöfvande och literärt intresserade kretsar, hade i måndags afton mött å Vasateatern för att taga del af ett nytt svenskt originalskådespel af en ung debuterande författare. Hr *Helmer Key* har visserligen en gång tidigare fått ett stycke fördt öfver scenen — det var för ett par år sedan på Dramatiska teatern, ett versifieradt drama — men han skulle nu för första gången röra sig med ett nutidsämnade — en modern sedekomedi, sade man; och nyfikenheten var dess större, som beställsamma rykten löpt omkring, att förebilderna till de i »Artister» tecknade personerna skulle vara att finna ganska nära, ja, midt ibland oss.

Först som sist må emellertid konstateras, att de som väntat några extra pikanta lokala afslöjanden i hr *Keys* pjäs, blefvo föga tillfredsställda. Det var många och växlande temata, som ljödo genom de fyra akterna i »Artister», och bekanta föreföllo de nog ock; men man tyckte sig närmast ha dem igen bland hägkomsterna från en hel rad »dramatkvällar» med parisermärken på affischerna, Dumas, Sardou och hvad nu allt mästarna heta. Af Stockholmston var där mycket litet till förminnandes.

Måste således hr *Keys* komedi afgjort be tecknas som ett efterklangsbete, hvars på samma gång invecklade och uttänjda intrig vi ej skola söka återgifva, skall dock villigt och med nöje erkännas, att det samtidigt vittnade om egenskaper, som kunna utvecklas för en framtid, mera mognad och själfständig diktning. Dit höra en i det hela godt flytande och ledig dialog samt en viss blick för det sceniskt verksamma — en *savoir faire*, som bör kunna fördjupas till en *savoir créer*.

Hvad framförandet beträffar, kan den unge författaren ha skäl att känna sig nöjd. Fru *Håkanson* satte in mycket af sin fulltoniga, nyansrika konst på den kvinnliga hufvudrollen, den sköna och nyckfulla operasångerskan *Marietta*. Och ledsnade man också i längden på hr *de Wahls* känslolasse unge musiker — »träkmåns» hörde vi en ironisk stämma bakom oss på parketten hälsa honom vid entrén i sista akten — så var det nog minst skådespelarens fel. Hr *Svennberg* gjorde af styckets kombinerade resonör och förledare i en målares skepelse en efter förhållandena väl behärskad och afvägd prestation. Och fruarna *Eliason* och *Lindström*, hrr *O. Byström* och *V. Lundberg* sträfva hvar i sin mån samvetsgrant att sauvera framgången.

Charmant var uppsättningen, atelier- och salongsinteriörerna en njutning för ögat, de kvinnliga toaletterna ytterst smakfulla, lysande, gedigna. Bifallet var rätt lifligt och välvilligt, och sist framkallades författaren vid fru *Håkanson*s hand att mottaga publikens erkännande, helt visst med ett underförstådt, men hjärtligt medadt: lycka till — *härnäst!*

Första musikaftonen, anordnad af hrr *Stenhammar* och *Bäck*, ägde rum i lördags i Vetenskapsakademiens hörsal inför en publik, som borde hafva varit talrikare. Programmet upptog utslutande fransk pianomusik från skilda perioder — Rameau (1683—1764), Couperin (1668—1783), Godard och Saint-Saëns — samt några franska sånger från 15:de, 16:de och 17:de seklen, äfvensom ett par dylka af Bizet och en här förut spelad pianokvartett af Saint-Saëns. Denna senare fick ett på det hela taget mycket godt utförande af hrr *Bäck*, *Aulin*, *Bergström* och *Carlson*. De båda konsertgifvarne utförde förträffligt och med lifligt bifall en hvar sina mindre pianostycken och tillsammans ett karaktäristiskt scherzo för tvänne pianoforto af Saint-Saëns. De franska sångerna tolkades fint af fröken *Ek*.

En verklig hjälpreda för alla mödrar är **Barngarderoben**, illustrerad månadsblad för barnkläders förfärdigande och barnens sysselsättande. De flesta mödrar, särskildt från landet, hafva nog erfarenhet af, huru svårt det är att få fatt i några mönster till trefliga, klädsamma och praktiska barnkläder. I **Barngarderoben**, som utkommer med ett stort illustrerat nummer hvarje månad, åtföljdt af en stor dubbelsidig mönsterbilaga med ialrika tillklippningsmönster, finnes allt som behöfves i den vägen. Barngarderoben innesluter därjämte en afdelning, som utgör en ypperlig hjälp för mödrarna, då de hafva svårt att hitta på något att sysselsätta barnen med. Allt detta för endast 3 kr. om året.

Hvita sippor.

Skiss för Idun af *Nathalia Wallengren.*

(Forts. o. slut.)

Emmy slog åter upp ögonen. Men hon behöfde blott se på honom, för att hennes tvekan skulle försvinna. Hon började tala, under det en oökonstlad innerlighet lifvade hennes röst och ansiktsdrag. Hon visste att det var för en god och ridderlig natur hon visade sina innersta tankar, och hon gaf honom dem af varmt hjärta.

»Jo, ser ni, jag har varit så mycket för mig själf, att jag haft god tid att fundera på en del saker. Och när jag ibland tänker på den vida världen omkring mig och på allt som kommer och går i lifvet, så känner jag mig liten och ängslig. Det är som om jag genom ett töcken skymtade ett oändligt haf, där bölja rullar öfver bölja. Ibland kommer en större än alla de andra, sveper brusande fram och begrafver alla småkrusningar — för att i sin ordning utjämnas och försvinna. Men på en höjd med vid utsikt öfver all denna oro, lefver en liten värld i den stora. Och det är de utvalda, som med en blick kunna genomtränga det töcken, vi andra försöka skingra med våra dunkla lampor, som med inspirationens kraft kunna dämpa eller uppröra det rastlösa hafvet. Är ni inte stolt öfver att vara en af dessa — ty det är ni! Jag har så ofta önskat säga er, som jag gör nu: Ni, som har snille, låt alla edra bästa krafver, allt hvad ni äger af stort och varmt ägnas åt dess tjänst. Allt lågt och fult måste såra er, kanske mera än andra; men låt det inte gå er för nära — följaga disharmonien, innan den nått edra vekaste strängar! Dröm om det höga, sjung om det, och försök att finna det äfven i dess ringaste form.» — —

Hon tystnade. Hon hade sett sina ord afspeglas i hans ögon, lysande af glädt förstående. Men en plötslig blyghet kom öfver henne; hon reste sig hastigt och gick fram till stora bordet.

Nordman följde henne tankfull.

»Nå, ändtligen,» sade värdinnan godmodigt, »jag hade just tänkt bli ombud för allas vår begäran, att också vi skulle få rå om herr Nordman en smula. Men jag vågade knappt störa — ni sågo så intresserade ut. Sätt er nu här och var älskvärd,» fortfor hon, vänd till Nordman, »jag har ju knappt fått höra ett ord om er resplan ännu.»

Samtalet blef nu allmänt, höjde och sänkte sig i skiftande liflighet, tills Nordman reste sig med en blick på klockan. »Jag måste gå nu,» sade han, »och får tacka fru Blencke för denna kväll, som varit en af de angenämaste jag haft på länge.»

»Redan,» svarade hon. »Nå, jag vill förresten inte vara enträgen, efter som jag

vet, att ni reser tidigt i morgon. Mina hjärtligaste lyckönskningar vet ni, att ni har. Men en blomma skulle vi väl ge vår skald, som kunde påminna honom om hans vänner i Norden,» fortfor hon, kastande en blick på den vackra blomsterskål, som prydde bordet. »Bevars, inte jag, gamla gumma, men ni, mina unga damer.» Nordman bugade sig leende. De unga flickorna skratade, smått förlägna, och täflade att leta bland skålens blomsterskatter.

»Embarras de richesse,» fortfor fru Blencke leende med en hufvudskakning åt Nordman. »Ni ser, hvad ni står i gunst, men hvad skall ni med en sådan blomsterkvast? Nej, välj själf er Flora!» — »Men, fru Blencke —» »Nå, jag tänkte, det skulle just vara i er smak!»

Han såg bort till Emmy. Den lilla stolta varelsen, hon hade inte hållit sig framme bland de andra!

»Fröken,» sade han, och rösten fick en varm brytning, »vill ni ge mig min afskedsblomma?»

»Blefvo ni så goda vänner där borta vid pianot,» log värdinnan. »Men det var verkligen diplomatiskt att taga den enda, som ställt sig utom täffingen.»

Utän minsta förlägenhet, med glad blick gick Emmy fram till blommorna. Hon kände sig stolt öfver hans val och lycklig att få ge ett minne åt sin bortresande vän. Två hvitsippor sutto bredvid hvarandra i skålen; då hon drog ut den ena, följde den andra med. Hon behöll dem båda, gick fram till Nordman och fäste den ena blomman i hans knapphål.

»All lycka på er resa!» sade hon med en öppen blick.

»Tack,» svarade han helt kort och tog hennes hand i sina med en sakta tryckning; och under en blixtnabb sekund kände de båda allt omkring sig försvinna för en värmande känsla af samhörighet.

Emmy gick tillbaka. Liksom i en dröm såg hon honom taga afsked och gå, så gästerna så småningom försvinna, tills hon var ensam med fru Blencke.

Denna gick omkring, pysslande, med en och annan blick på Emmy. »Godnatt, lilla vän,» sade hon slutligen, »sof godt och dröm inte allt för många tokerier!»

Så gick Emmy upp och satte sig på sitt lilla rum. Med hufvudet stötd mot handen fördjupade hon sig i ett virrvarr af tankar, under det hon betraktade sin hvitsippa. Några tårar föllo på dess fina blad, men hon visste inte, om de framlockats af sorg eller glädje. Kanske af båda.

»Min vackra, hvita blomma,» sade hon sakta.

* * *

Någon tid därefter mottog Emmy Rodhe ett bref med italiensk poststämpel. Hon bröt det och läste:

Att jag skrifer till er, förvånar er väl inte allt för mycket, ty nog kände ni såväl som jag vid vårt sista sammanträffande, att vi ännu hade mycket att säga hvarandra.

Jag reste med edra ord ljudande i mina öron, och de ha troget följt mig. När jag vill, kan jag se er, ni lilla, nej stora idealist, den största jag ännu råkat. Ni ställer inte små fordringar på er vän — jag får ju kalla mig så? Skulle det förvåna er det allra minsta att se mig presidera på min klippa som ett slags domare öfver världens

mäktige och sända dem från mig — *marqués a front d'un vers que lira l'avenir* — som en annan stor idealist har sagt en gång? Förmodligen skulle ni endast finna det i sin ordning.

Och jag gläder mig åt att så är. Ty edra ord kan jag kritisera, men det unga, friska, varmhjärtade däri, de stränga fordringarna och det oskyldiga förtroendet, med ett ord: er själf kan jag blott se med okritiskt gillande. Det är ni som följt mig på denna härliga resa, ni som i modlösa stunder manar: »friska tag och uppåt!» Tack för allt!

Då jag i går, trött efter dagens vandringar, kastade mig på min soffa, såg jag edra ögon från en tafla på väggen midtemot. Jag gick närmare. Det var en kopia af Rafaels Cecilia. Naturligtvis är ni inte tiondedelen så vacker, men ögonen likna edra. De äro uppåtriktade, som om jungfrun sågo de himmelska sångarskaror, till hvilkas körer hon lyssnar, omgifven af några andra helgon.

Jag kan inte säga att grupperingen tilltalar mig. Men hvad som griper mig, är det uttryck af spändt förbjudande lyssnande, som ligger öfver helgonens ansikten. Hos en som hänförd medkänsla, hos en annan som ödmjuk beundran, under det andra tyckas tveksamt, med inre oro åhöra de öfverjordiska harmonierna.

Hvad är det, de tycka sig höra? Kanske samma melodi, som mänskligheten alltjämt sökt leta sig fram till för att med hvarje generation få börja om i en annan tonart — den stora sången om solens brytning i vattendroppen, om det oändliga, inpressadt i ett stoftgrand?

När jag besinnar, hvilka tallösa olika idéströmningar dragit hän öfver jorden, huru millioner människor offrat allt för tankar, som längre fram sjunkit i glömska, då tyckes mig all kraft bli vanmakt och allt arbete bli famlande. Men jag vågar ändå tro, att vi med hvarje början hinna några takter längre i vår sång — trots alla missgrepp.

Hvad tänker och gör ni om dagarne? Lef inte för mycket bland molnen — åtminstone får ni stiga ner ibland, sända edra tankar till Italien och berätta mig hvad ni hör och ser däruppe. Begär jag för mycket, så säg mig det!

Om ni skrifer, så bry er inte om att vara konventionell! Var er själf, öppen och sympatisk; det kan ni tryggt gent emot mig.

Adressera ert bref till Rom, p. r. Jag afreser näml. dit i morgon. Från Bologna tager jag med mig en fotografi af Santa Cecilia — kunde jag kanske få hoppas på en ännu mera tillfredsställande bild? Men det är kanske för djärf. Emellertid motser jag ert bref med otålighet.

O. N.

* * *

X . . . den 16/6 94.

Jag fick ert bref vid middagstiden och besvarar det nu, kl. 4 e. m. Här är så tyst, jag har riktigt ro att skriva till er.

Har jag talat en smula »ins Blaue hinein», så får jag då också veta af det! Ni tror mig alltså vara en sådan oförbätterlig idealist? Nåja, »så jag nämns, det är min heder». Men ni själf då? Hvarför tror ni på framåtskridande o. d., om ni inte själf är idealist, kanske i ännu högre grad än jag?

Försändes öfver många sorter. Begär priskurant! hela riket.

SPISBRÖD.

||

C. W. SCHEUMACHER
Kgl. hofleverantör. — 17 Norrlandsgatan 17, Stockholm.

fullt jämförliga med de engelska, fås hos de flesta specialhandlare i hufvudstaden.
Försök!

CAKES

Extra fin Marsala

(Qualité Inghilterra) härstädes lagrad sedan 1891. Vid undersökning af härv. handelskemist befunnen enl. analys fullgod. Pris kr. 1:25 pr butelj. Finnes endast hos

K. A. Nydahl & C:o
Stockholm, 2 Stureplan
R'ks- och Allm. telefon.

Ähnej, vet ni, vi få nog lof att erkänna, hvad klokt folk skulle kalla vår svaghet. Bli inte stött öfver min näsvighet; och ni får gärna lof att göra litet narr af mina öfverspända ord, bara jag får trösta mig med, att ni tänker på hvad jag *velat* säga.

Här sänder jag mitt porträtt, inte utan vissa egoistiska baktankar. Ja, ni ser, att jag trots er oartighet är nog egenkär att taga åt mig det där ni sade om »en mera tillfredsställande bild» — om också inte i estetisk bemärkelse.

Då jag läste er sista uppmaning, kunde jag inte låta bli att skratta. Konventionell! Nej det behöfver ni inte frukta af mig. Ser ni, jag har så svårt för att vara det, att, då jag är nödd och tvungen därtill, känner jag mig främmande och drager mig in i ett skal af stel förbehållsamhet. Men är jag i sällskap med vänner, så tänker jag aldrig på några tråkiga regler, utan talar och handlar, som det faller mig in. Och jag gläder mig åt att få vara riktigt otvungen inför er, utan att befara misstyding.

Jag skrifer utan ordning, allt eftersom tankarne fara. Ni vill veta, hvad jag tager mig till. Ni skulle få en tråkig resumé, om jag droge upp konturerna af mitt dagliga lif. Det får vara nog, om jag berättar, att jag försöker göra mina skyldigheter så godt jag kan; och sedan arbetar jag på min utveckling eller förflyttar mig upp »bland molnen». Ja, där har ni gissat rätt, och vill ni tala förstånd i den saken, så blir jag idel oförnuft. Man *måste* ju friska upp sig ibland!

Jag skall gärna tala om för er, hvad jag

tänker och fantiserar, och så måste ni i utbyte gifva mig några verklighetsskildringar från ert soliga Italien. Om ni visste, hvad jag längtar att få läsa dem — — —

Emmy lät pennan sjunka och såg drömande ut i regnet, som slog mot rutan, under det ljusa bilden drogo förbi hennes inre syn.

* * *

»Och så kom prinsen igen och tog sin prinsessa, och de reste till slottet, som sken af guld.»

Det var en kall decemberkväll. Emmy Rodhe berättade sagor vid skymningsbrasan för sin elev, en liten ljushårig flicka, som med spänd uppmärksamhet följt den tappra prinsens och den sköna prinsessans vidunderliga öden.

Dörren öppnades hastigt, och fru Blencke kom in i stor toalet. Hon förde med sig en fläkt från lifvet utomkring det tysta rummet.

»Ja, nu har jag sett dem lyckligt och väl på väg,» sade hon glädtigt, »och man får då medge, att det var en mycket treflig middag. Lissie såg belåten ut, och brudgummen var förstås i sjunde himlen.»

»Ah, farmor, berätta,» ropade lilla Ada, »det var väl vådligt fint, och Lissie, hon var väl vacker och stilig!»

»Ja, hvad skall jag berätta, min unge? Där var, hvad som brukar finnas vid bröllop: ljus och buller, eleganta dräkter, tal och sång och sådant. Lissie — ja, kan du tänka dig,» vände hon sig till Emmy, »det var riktigt en idé i hennes stil. Bruddrak-

ten, af tjockt hvitt siden, var dekorerad med buketter af de mest förtjusande, rödsiftande tearosor. Egendomligt såg det ut, men hvad det klädde! Sådant förstår hon ypperligt att arrangera. Hon blir nog en af de tongifvande. Nej, jag måste kläda om mig nu!»

Och fru Blencke frasade ut, under det att Emmy reste sig och gick att tända lampan.

»Emmy,» sade lilla Ada och smög sig intill henne, »så var nog också prinsessan klädd — i hvit sidenklädning med rosenbuketter?»

»Jaså,» svarade Emmy förströdd, med tankar och ögon fästade på ett bref, om läst många gånger. »Var det så vackert?»

»Ja,» sade den lilla förvånad, »tycker inte du det? Hvad vill du själf ha för blom-mor, när du gifter dig?»

Emmy såg upp och blef purpurröd. »Jag vet inte,» sade hon dröjande. Plötsligt lifvades hennes ansikte af ett gladt skimmer. Hon drog Ada intill sig, såg leende in i barnets undrande ögon och anförtrödde henne med låg röst: »Men jag tror nästan — hvita sippor!»

Innehållsförteckning.

Eleonora Duse; af Georg Nordensvan. (Med porträtt). — I Runebergs hem; poem af Gustaf Lyckova. — Släktkärlek; af Adolf Hellander. — Den bästa julgåva åt de unga. — Julidyll; af Lennart Hennings. — Iduns läkarartiklar. VII: Några ord om uppfödandet af barn under första lefnadsåret; af doktor Carl Flensburg. (Forts. o. slut) — Det skönas betydelse; en serie uppsatser för Idun; bearb efter utländsk källa af H. F. VII: Det sköna gent emot det fula. — Litteratur. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Hvita sippor; skiss för Idun af Nathalia Wallengren. (Forts. o. slut). — Tidsfördrif.

Tidsfördrif.

Redigeras af Sophie Linge.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Jul-logogryf.

Det var en gång en drottning utan like —
Ej någon fanns, så yppigt skön som hon;

Uti ett härligt, stort och mäktigt rike
Hon hade rest sin underbara tron.
Ett hof af riddare och sköna tärnor
Kring tronen lyste strålände och grant;
Jag stod där, jag, bland dessa hofvets stjärnor:
En ringa, kärf, men trogen ständsdrabant.

Då kom en trollkarl, bister, grym att skåda,
Som med sin trollstaf hela riket slog;
Snart dödslik dvala öfver allt sågs råda,

Och svepskrud uppå allt den grymme drog.

Jag ensam stod där lefvande i runden

Och sörjde vid min sköna drottningens bår,

Med längtan bidande den sälla stunden,

Då hon till lifvet åter vakna får.

Ty se, jag vet: den prins Charmant skall komma,

Som med sin kyss min drottning väcka skall.

Då i förnyad prakt skall riket blomma —

I hvarje åder strömma lifvets svall.

Jag räknade sekunderna till dagen,
Då allting åter skall få lif och färg. —
Så blef jag sårad och tillfångatagen
Utaf en liten, oansenlig dvärg.

I glitterskrud han klädde arme fången
Och förde mig till gästbud och dans.
Men ack, hvad glädje har väl jag af sången,

Af skämt och löjen, lekar, prakt och glans!

Jag dödens kyla känner genombäfvade
Min stackars sargade, förtärda kropp.
Ack, ve mig arme, jag får ej upp lefva

Den sälla dag, som var mitt hela hopp!

Kläd af min skrud! — Du kanske då skall finna

Rätt mången småsak, som dig fågna kan:

Så till exempel namnet på en kvinna,
Rätt farlig just för hafvets kärke man.

Hvad göken gör i vårens sköna dagar.
Hvad löfven göra under kulen höst.
Ett metriskt ytmått, om du så behagar.

En som är älskandes och skalders tröst.

Hvad nordisk pilt och tös fick fordom lära.

Hvad fordomtid man gömt i gravfvens fann

(Det bruket börjar åter bli i ära);
Nämn bygdens värsta olygdpåses namn!

Hvad nog den bytingen helt fräckt plär göra,

När han för sina bragder svara skall.
Hvarmed han nog traktera skall ditt öra,

Om dom tillämpas i sin stränghet all.

Hvad klär den nakna, torra, öde heden

I doftande, oändligt härlig skrud
Och gör den vilda marken till ett eden,

Den öfvergifna till en fager brud?
Säg, hvem som minuterar ut en vara,
Oändligt dyrbar, åt oss en och hvar!
Ett ord, som för de egoisters skara
Förnämsta ordet är och blir och var.
Två undersåtar uti skogens rike.

Ett ord, som blott sekunden inne-bär.

En högtid ibland alla utan like
(Förnämligast det barnens högtid är).
Hvad såg du blixten nyss på natt-svarthimmel —

Den lyste som en vådeld purpurröd.
För hvilka leker hela världens vim-mel?

Och hvad erfordras just för dagligt bröd?

Nu tvänne toner du bestämdt får höra,

Som du i skalan återfinna skall.
Ett ord, som tanken på kredit skall föra.

Och hvad du är i vredens vilda svall.

Hvad du väl blir, se'n vreden har fått vika,

Fast ofta nog, tyvärr, för sent det är.
Hur färgen är uppå de lockar rika,
Som typen för en nordisk tärna bär.
Hvad juletid man hos hvarann' plär göra.

Ett mineral du hittar nu minsann.
Hvarefter ju vi alla lefva böra.

Hvad du i ägget utan tvifvel fann.

Hvad lärnan gaf sin friare omsider
(Han för sin Rachel länge tjänat har).

En nordisk värdighet i forna tider —
Konungslig makt därmed förenad var.
Refrängen just på bygdens enkla visa,
Du säkert hört den jodlas ofta nog.
En konjunktion till sist — och du skall prisa

Den skörd du fått som riklig nog med fog.

Namngåta.

Af nedanstående bokstäver och stafvelser kan man bilda fem namn

ur svenska almanackan, hvilka skola ordnas så, att de båda sista bokstäfverna i ett föregående namn alltid äro lika med de båda första i ett efterföljande; t. ex.: Rachel — Elfrida — Darius.

ra, el, d, ma, an, m, sa, is, ie, ti, ma, e, l, la, da.

S. L.

Charad.

Den som mitt tredje, andra, första har,

Han gärna tror att han skall vinna.
Men ack! Han oftast nog skall finna
Han en mitt hela gjort och äger in-tet kvar.

T. W.

Lösningar.

Logogryfen: Läskpapper; rep, rask, lek, läker, äska, par, karp, ärla och lärka, Lea och Rakel, peppar, spark, skal, läpp, ske-lar, papp, sak.

Charad: Höstmörkret.

Triangelaritmogryfen:

O C E A N
C A R L
E R A
A L
N

Anagrammet: Paris, Paris, spira, prisa, rispa, sirap.

Korsaritmogryfen: Blåklint — harkrank; blomkalk, eldbrand, stålrand, lerkruka, gurklist, färskinn, kalfdens, hafstrut.

Palindromen: Pös — söp.

Apokopen: Rost, ros, ro, r.

Rättelse: Genom förväxling blef lösningen till charaden i n r 47 felaktigt angifven som: Grynkorf. Läs i stället: Vadmal.

PICOTS TVÄTTPULVER »Lessive Phenix»
Öfverträffar alla andra tvättmedel!

Klorfritt!
Praktiskt!
Billigt!
25 guldmedaljer

Säljes i 1/4-, 1/2- och 1-kilo-paket med beskrifning å hvarje paket.
Representant för Sverige: Carl R. Matton, Stockholm
Talrika ombud i landsorten.